

A bárónő és a máltai szeretetszolgálat

Csilla Freifrau von Boeselager, született Fényes Csilla (1941- 1994)

Csilla Freifrau von Boeselager Fényes Csilla néven látta meg a napvilágot Budapesten, 1941. május 17-én. Édesapja dengeleghi Fényes Iván, édesanyja zborói Zboray Marianne. Édesapja a Műszaki Egyetemen tanított aerodinamikát. Alig volt 3 éves, amikor szüleinek vele és a nővérével együtt menekülniük kellett a Vörös Hadsereg elől. Ekkor Ausztrián keresztül Bajorországba, Landshutba kerültek. Korán megtapasztalta, hogy milyen érzés kiteszítettnek lenni.

Amikor a németek elkezdtek hazaküldeni a magyarokat, akkor ők elkezdtek kivándorlási kérelmeket írni a különböző országokba. Mivel legelőször Venezuelából jött válasz, a család felkerekedett, és ebbe az országba utazott, amely egyébként nem volt túl népszerű célpont a magyarok körében. 1947-ben érkeztek Venezuelába, ahol a két kislányt édesapja az ország legjobb iskolájába íratta be Caracasban, a Guadalupei Szent Szűzről nevezett ferences internátusba. Itt a kis Csilla nővére betegsége miatt hamarosan teljesen magára maradt. Szülei megmagyarázták neki, hogy mivel nagyon szegények, ők semmi mást nem tudnak adni számukra, mint a legjobb tanítást. Nekik viszont kiváló eredményt kell elérniük ahhoz, hogy fölvegyék őket az észak-amerikai magánegyetemek valamelyikére. Mivel apjuk szerint csak a természettudományok nemzetköziek, humán érdeklődésük ellenére Csilla kémikus, nővére, Ildikó pedig atomfizikusi pályára indult. Csilla 15 évesen került egyetemre, a New York-i Vassar College-ba. 1961-ben kémikusi diplomát szerzett. Csilla szeretett volna továbbtanulni, mégpedig orvosi mikrobiológiát. Fel is vették New Yorkba, de édesanyja betegsége miatt kénytelen volt munkába állni. Remek képzésének köszönhetően azonnal kapott állást. Azonban 1962 szeptemberében egy korábbi lovasbalesetéből származó gerinc sérülése miatt meg kellett operálni, amire Münchenben került sor. Hosszú, súlyos betegség után, 50 %-os rokkantként 1964-ben hagyhatta csak el a kórházat. Szinte reménytelen helyzetében mégis munkát kapott a Shell Chemicalnál New Yorkban, ahol 1970-ig dolgozott. Akkor a cég Texasba költözött, és Csilla oda nem akart menni. Végkielégítéséből világ körüli útra készült. Egy véletlen találkozás folytán azonban Frankfurtba kapott egy igen kedvező állásajánlatot, amit elfogadott. Itt, Németországban ismerkedett meg jövőendő férjével, Wolfhard von Boeselagerrel, akivel 1973. július 2-án összeházasodott. Wolfhard a filozófia doktora volt. Két gyermekük született, Ildikó 1974-ben és Iona 1976-ban. Mellettük évekig nevelték egyik rokonukat Raphael Graf von Hoensbroecht.

Csilla asszony 1985-ben kerül kapcsolatba lakhelyéhez közel a Malteser Hilfsdienst-tel Arnsbergben. Bértámaszra készít föl fiatalokat, és érzi, nem elég az elmélet, ezt át akarja ültetni a gyakorlatba. Ezért veszi föl a kapcsolatot a szervezettel: a fiatalokkal elsősegélynyújtó tanfolyamot végez.

1987-ben aztán eljön a nagy pillanat. A mélyen hívő, dinamikus asszonyt soha nem elégítette ki a németországi arisztokraták szokásos életvitele: a bálók és vadászatok, mint a társadalmi érintkezés csúcspontjai. Ekkor leányai már kicsit nagyobbak, és egy találkozás kapcsán a bárónő megérzi, hogy ez az a pillanat, amikor hívja őt az Isten valamire. A találkozás pedig Ugron Imrével jött létre, akit akkor választottak a máltai lovagok németországi munkaközösségének elnökévé. Ő mondta Csilla asszonynak, hogy most lehetőség lenne Magyarországon valamiféle karitatív segítséget nyújtani. Így vall erről a bárónő: „Ez volt az a pillanat, amikor szépen csendesen bekopogott az Úr a szívem ajtaján, azzal a feladattal, melyre azt mondom, hogy a hivatásom...erre készített fel eddigi életemben. Megismertette velem a menekült, a kirekesztett, a szegény, a rokkant-beteg státuszt, hogy tudjam, mi van annak a lelkében, s mennyire rászorul az együttérzésből fakadó aktív segítségre az, aki ilyen

helyzetben él. A caracasi ferences kolostorban közel került hozzám a nagy koldus, Assisi szent Ferenc. Beszélék magyarul, németül, angolul, olaszul, spanyolul. Kutatóként megtanultam a precizitást. Sok emberrel dolgoztam a marketingszakmában. Jó kapcsolatteremtő képességem, emberismeretem kicsit innen is ered." (Dobos Marianne: A szeretet önkéntesei – Fórum kiadó, 1990)

A bárónő először elsősorban orvosi műszerek gyűjtését kezdte el németországi kórházakban. Nem volt könnyű azonban megtalálni azt a helyet, ill. személyt, aki az adományt Magyarországon fogadja, ill. a megfelelő helyekre eljuttatja. 1987. augusztusában ismerkedett meg Kozma Imre atyával, aki akkor a Zugligeti Szent Család templom plébánosa volt. Ő volt az összekötő kapocs. Az első kamion 1987. október 23-án érkezett Magyarországra. Ekkor egy orvos ismerésével meggyőződött a magyarországi egészségügy siralmas állapotáról. Ez megsokszorozta erejét. Az eredmény: 1988-ban 36, 1989-ben 155 teherautó érkezett Magyarországra orvosi műszerekkel megrakodva.

Közben 1988 nyarán rákbetegséget diagnosztizáltak, azonnali műtétre volt szükség. Csilla asszony a betegségét is „jól használta föl” – operációja után már a kórházban betegen a magyar betegek érdekében „koldult”. A magyar kormány nem nézhette már szó nélkül tevékenységét, így kapcsolatba léptek vele. Ekkor ő azt kérte, hogy a kormány tegye lehetővé a vallás valóban szabad gyakorlását, és azt, hogy egy saját máltai szervezetet alapíthasson, amelynek célja munkájának intézményessé tétele volt.

Mindig szem előtt tartotta a máltai lovagok jelszavát: „A hit védelme és a rászorulóknak segítése!” – ebben a sorrendben. Az ő közbenjárásának köszönhetően a János kórház kápolnájában 1988 decemberében újra szentmisét celebráltak. 1988. december 14-én Németországban megalakult az Ungarischen Malteser Caritasdienst, Budapesten pedig 1989. február 4-én a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. 1989. áprilisában a magyar-román határ közelében, Békéscsabán is létrejött egy máltai központ, hogy ott tudja fogadni a Romániából szállingózó menekülteket.

1989 nyarán, amikor a keletnémet menekültek özönlöttek Budapestre, a nyugatnémet követséget bezárták, spontán kezdeményezte a politikai probléma megoldását: vezetése alatt, és Kozma Imre plébános segítségével, valamint magyar, német és osztrák máltai önkéntesekkel, a Német Máltai Segélyszolgálat közreműködésével, sátozó táborokat létesített menekültek ezrei részére. Egyidejűleg nyugtatott a napi világsajtó tájékoztatásával, tárgyalt diplomátákkal és így jelentősen hozzájárult a vasfüggöny békés megnyitásához. A csillebérci táborban az 1989. november 14-ei bezárásáig mintegy 36 000 menekültet láttak el.

1989. december 20-tól, a romániai forradalom kitörésétől kezdve pedig megindultak a segélyszállító kamionok Románia felé. Az évekig illegálisan hátizsákban kihordott adományok végre legálisan bemehettek nagyobb mennyiségben az országba. A nyugat-európai országok segélyszervezetei a Magyar Máltai Szeretetszolgálatra bízta az adományok Romániában való szétosztását, mintegy 2,4 millió dollár értékben. Adományok érkeztek Dániából, Ausztriából, Belgiumból, Lichtensteinből, a Vatikánból, az Egyesült Államokból, és később Svájcól is. Ezek a hatalmas kihívások segítették a MMSZ országos szervezetének kiépülését.

1991-ben megalakította a Boeselager Alapítványt, amely a mai napig aktívan segít a volt kelet-európai országokban

Munkáját a következő kitüntetésekkel ismerték el:

A Máltai Lovagrend „Ehrenkreuz” (becsületrend?) –je, a „Pro Merito Melitensi”- 1988

Bundesverdienstkreuz am Bande – 1989

A szuverén Máltai Lovagrend „koronás” Becsületrendje” –1989

Párizs város becsületmedálja – 1989

Konrad Adenauer ezüstmedál – 1990

Arnsberg város becsületplakettje – 1990
Stassbourg város becsületmedálja – 1990
Az „Európa asszony” német kitüntetés első díjazottja – 1991
A Magyar Köztársaság Érdemkeresztje – 1991
A „Nyugati gondolkodás/eszmélés” alapítvány díja – Svájc, 1992
Liborius-díj Európa egységéért és békéjéért – 1992 európai emberjogi díj – 1992
Unions-Medaille der Deutsch-Ungarischen-Gesellschaft-Düsseldorf e.V.- 2009 Postumus

A díjakon felül, ill. azokon túl pedig az igazi elismerés az a sok-sok hálás tekintet, mosoly, gondolat, emlékezés, amely az általa letörölt könnyek nyomán ébredt, és hitünk szerint az örök élet koronája, hiszen 1994. február 23-án súlyos szenvedések után Csilla von Boeselager, született Fényes Csilla eltávozott közülünk. Az örökség, amit ránk hagyott, szép és hatalmas, ám nagy felelősséggel jár. Mi pedig igyekszünk ennek minden erőnkkel eleget tenni. Hála legyen az Úrnak életéért!

Schumicky András